

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **H. Q. L.**, zast. JUDr. Annou Nguyenovo, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 31. 1. 2019, č. j. 22 A 4/2018 - 28,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobci se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 11. 1. 2018, č. j. MV - 133218-4/SO-2017, jímž žalovaná v části týkající se stanovení lhůty pro vycestování změnila výrok rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „ministerstvo“) ze dne 19. 6. 2017, č. j. OAM-451-20/ZR-2017, a v ostatním toto rozhodnutí potvrdila. Rozhodnutím ministerstva byla podle § 87l odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zrušena platnost žalobcova povolení k trvalému pobytu a byla mu stanovena lhůta k vycestování.

[2] Ministerstvo dne 1. 3. 2017 z moci úřední zahájilo s žalobcem řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců. Dle opisu z evidence Rejstříku trestů a rozsudku Okresního soudu ve Frýdku - Místku ze dne 8. 9. 2016, č. j. 4 T 64/2016-1337, byl žalobce odsouzen k souhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce 2 let a 10 měsíců za spáchání zločinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, 2 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“) a za spáchání zločinu opilství dle § 360 odst. 1 trestního zákoníku. Současně byl odsouzen k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 2 let a 2 měsíců s podmíněným odkladem na zkušební dobu 4 let a k trestu zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 2 let a 6 měsíců za spáchání zločinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, 2 písm. a), c) trestního zákoníku a přečinu porušení práv k ochranné známce a jiným označením podle

§ 268 odst. 1 trestního zákoníku a za dva přečiny maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku.

[3] Ministerstvo se zabývalo otázkou, zda napadené rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho dopadu do rodinného a soukromého života žalobce. Dokazováním v rámci řízení bylo zjištěno, že žalobce je svobodný a je otcem dvou dětí (nar. 12. 8. 1998 a 10. 8. 2012), občanů České republiky. Žalobce má od 8. 4. 2015 přerušeno živnostenské oprávnění a nachází se ve výkonu trestu odnětí svobody. Jeho pobyt na území České republiky v období od roku 1996 do roku 1999 byl bez platného pobytového oprávnění, následně zde pobýval na základě povolení k dlouhodobému pobytu do roku 2004 a poté na základě postavení žadatele o udělení azylu. Povolení k trvalému pobytu žalobce získal dne 30. 5. 2006 na základě sloučení rodiny s dítětem – občanem České republiky. Dle informací Vězeňské služby ČR byl žalobce během pobytu ve vězení navštíven pouze dvakrát, a to svým bratrem. Ministerstvo vyjádřilo podezření, že žalobce získal trvalý pobyt účelově; proto shledalo, že rozhodnutí, navzdory délce pobytu a rodinným vazbám, nebude mít nepřiměřený dopad do rodinného a soukromého života žalobce, a to vzhledem k celospolečensky nebezpečné činnosti žalobce a dalším odsouzením žalobce, jež z něj činí aktuální hrozbu pro narušení veřejného pořádku.

[4] Proti rozhodnutí ministerstva podal žalobce odvolání, v němž tvrdil, že nebyl řádně zjištěn skutkový stav, jelikož ministerstvo se omezilo pouze na konstatování faktu odsouzení pro úmyslný trestný čin a nepokusilo se blíže prošetřit faktické okolnosti konkrétního případu. Žalobce vytkl ministerstvu, že bez bližšího odůvodnění došlo k závěru, že samotný trvalý pobyt žalobce byl získán nezákonným způsobem, na základě účelového prohlášení o otcovství žalobce k dětem - občanům České republiky. Žalobce dále namítal, že ministerstvo za důkaz neexistence vazeb považovalo skutečnost, že v době pobytu ve výkonu trestu byl žalobce navštěvován pouze bratrem. Zejména však žalobce napadal postup ministerstva, které se nepokusilo vyslechnout matku obou dětí žalobce, a zjistit tak její stanovisko na dopad zrušení trvalého pobytu žalobce na rodinný život nejen žalobce, ale také jeho družky a nezletilých dětí.

[5] Žalovaná neshledala odvolání důvodné a rozhodnutí ministerstva potvrdila. K námitkám žalobce uvedla, že žalobce se svými dětmi a jejich matkou nežije ve společné domácnosti, na výživu svých dětí nepřispívá a žije ve společné domácnosti s družkou, státní občankou Vietnamské socialistické republiky. Žalovaná dále v odůvodnění napadeného rozhodnutí poukázala na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 10. 6. 2015, sp. zn. 7 A 324/2011, z něhož s ohledem na odsouzení žalobce dovodila, že žalobce si během svého pobytu ve vězení nemohl vytvořit hodnotné vazby na území České republiky. Žalovaná dále zdůraznila, že žalobce je osobou dlouhodobě nezaměstnanou, není ekonomicky integrován a těžko může následky své trestné činnosti v podobě zrušení pobytového oprávnění a následný nedostatek finančních prostředků nutných pro styk se svými dětmi dávat k tíži někomu jinému než sobě. Délku pobytu žalobce na území České republiky či rodinné vazby nelze dle názoru žalované považovat za dostatečné důvody pro odhlédnutí od naplnění důvodu pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu.

[6] Proti rozhodnutí žalované podal žalobce žalobu u Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“); v ní zejména namítal, že pro zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců je potřeba naplnit obě podmínky výše uvedeného ustanovení. Žalovaná se však s otázkou přiměřenosti rozhodnutí z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života (druhou podmínkou) vypořádala pouze formálně, aniž by v průběhu celého řízení zjistila skutkový stav věci, jak jí ukládá § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Žalobce upřesnil, že měla být vyslechnuta paní B., matka synů žalobce, a starší syn žalobce. Místo výslechu bylo

pokračování

argumentováno jen podezřením na účelové získání povolení k trvalému pobytu. Žalobce dále uvedl, že v České republice žije více než 20 let, má zde i jiné vazby (zejména bratra, přátele). V zemi původu již nemá žádné zázemí.

[7] Krajský soud v napadeném rozsudku konstatoval, že z § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců vyplývá, že první podmínkou pro zrušení trvalého pobytu je odsouzení držitele tohoto oprávnění soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. Druhou podmínkou vyplývající z výše uvedeného ustanovení je přiměřenost rozhodnutí z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života. Krajský soud dospěl shodně s žalobcem i žalovanou k závěru, že první podmínka byla naplněna; naplnění druhé podmínky však krajský soud neshledal prokázaným. Krajský soud přisvědčil žalobcově námitce, že správní orgán se s otázkou přiměřenosti ve smyslu § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců vypořádal pouze formálně. Ačkoliv žalobce v doplnění odvolání výslovně namítl, že nebyl proveden výslech matky jeho dětí, paní B., žalovaná se s touto odvolací námitkou nijak nevypořádala a v odůvodnění napadeného rozhodnutí chybí jakákoliv argumentace k této konkrétní odvolací námitce. Popis rodinné vazby žalobce zjištěné z informačního systému evidence obyvatelstva a trestního rozsudku sp. zn. 4 T 64/2016 nelze považovat za vypořádání námítky neprovedení výslechu paní B.. Odkaz žalované na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 10. 6. 2015, sp. zn. 7 A 324/2011, označil krajský soud za nepřiléhavý, když se v této věci jednalo o cizince, jenž sice ve správním řízení tvrdil, že v České republice pobývá jeho manželka a matka, avšak toto tvrzení shledal Městský soud v Praze v rozporu se skutečností. V nyní projednávané věci však není pochyb o tom, že žalobce je otcem dvou nezletilých dětí, které jsou občany České republiky a jejichž matkou je rovněž občanka České republiky. Výslech těchto osob žalobce navrhoval již během odvolacího řízení, včetně odůvodnění, proč jej paní B. a jeho nezletilé děti ve vazební věznici nenavštěvují.

[8] Krajský soud uzavřel, že žalovaná nenaplnila požadavky kladené na ni § 3 správního řádu, podle něhož postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2. Z výše uvedených důvodů shledal krajský soud žalobu důvodnou a rozhodnutí žalované pro nepřezkoumatelnost a pro vady řízení, které mohly mít za následek jeho nezákonnost, zrušil. Současně věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

[9] Žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) napadá rozsudek krajského soudu v celém rozsahu z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) a namítá nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a nepřezkoumatelnost rozsudku.

[10] Stěžovatelka uvádí, že při svém rozhodování postupovala v souladu se zákonem o pobytu cizinců a se správním řádem a její rozhodnutí odpovídá okolnostem případu. Ministerstvo ve svém rozhodnutí zpochybnilo rodinné vazby žalobce vůči jeho dětem s tím, že vzhledem k jeho předchozí bytové historii a absenci návštěv žalobce ve výkonu trestu odnětí svobody ze strany dětí a jejich matky dávají tyto skutečnosti důvod pro podezření na účelově určené otcovství ze strany žalobce. Jelikož se stěžovatelka neztotožnila s ministerstvem v tom, že by mělo být na rodinné vazby žalobce pohlíženo jako na pouze účelově sloužící k získání povolení k trvalému pobytu, a naopak stěžovatelka měla za to, že spisový materiál svědčí o existenci rodinných vazeb účastníka řízení, přistoupila s ohledem na procesní ekonomii k tomu, že nepřevzala argumentaci ministerstva o podezření na účelovost určení otcovství. Podle stěžovatelky bylo již nadbytečné, aby se explicitně vyjadřovala k návrhu žalobce na výslech matky jeho dětí. Z rozhodnutí stěžovatelky bylo rovněž zřejmé, že přihlédla k dalším tvrzením žalobce

učiněným v odvolání ohledně jeho rodinných vazeb, tj. existenci vztahu mezi žalobcem a jeho dětmi, že žalobce není ekonomicky aktivní, nepřispívá na finanční zajištění svých dětí a ve společné domácnosti s nimi nežil. Tím ostatně žalobce dostatečně zřetelně vymezil rozsah a intenzitu rodinných vazeb mezi ním a členy jeho rodiny, a z těchto tvrzení žalobce stěžovatelka rovněž vycházela při svém rozhodování. V této souvislosti stěžovatelka odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2018, č. j. 8 Azs 163/2018 – 50, a uzavřela námitku nezákonnosti s tím, že ve svém rozhodnutí shledala, že rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu bude mít dopad do rodinných vazeb žalobce a do jeho soukromého života z hlediska délky jeho pobytu, avšak nikoliv nepřiměřený. Z rozhodnutí stěžovatelky je dle jejího názoru evidentní, že dostatečně posoudila přiměřenost vazeb žalobce na území vůči skutečným svěřícím zájmu společnosti na zrušení jeho pobytového oprávnění a shledala, že zájem společnosti na zrušení trvalého pobytu žalobce je silnější, než zájem na jeho udržení.

[11] Rozsudek krajského soudu je dle stěžovatelky nepřezkoumatelný, neboť krajský soud neuvedl, z jakého důvodu mu nepostačoval stěžovatelkou zjištěný stav a odůvodnění přiměřenosti dopadu do rodinného a soukromého života žalobce. Z rozsudku krajského soudu dále není zřejmé, z jakého důvodu by neměla platit teze, že výkon nepodmíněného trestu odnětí svobody neumožňuje vytvoření hodnotných vazeb na území České republiky, jež by mohly být ochrany hodné. V případě žalobce se jednalo o dlouhodobý výkon nepodmíněného trestu odnětí svobody.

[12] Závěrem stěžovatelka poukazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, konkrétně na rozsudek ze dne 28. 2. 2014, č. j. 2 As 69/2013 - 35 a rozsudek ze dne 21. 6. 2018, č. j. 9 Azs 94/2018 – 34, z nichž je rovněž zřejmé, že výkon trestu odnětí svobody znamená mezi odsouzeným a členy jeho rodiny odloučení a je nutné jej brát za mnohem intenzivnější narušení rodinného a soukromého života žalobce než zrušení trvalého pobytu.

[13] Vzhledem k výše uvedenému stěžovatelka navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[14] Žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

[15] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu a z důvodů uvedených v kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[16] V logice uspořádání kasačního přezkumu se musel zdejší soud nejdříve zabývat námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku.

[17] Z judikatury Ústavního soudu [viz nálezy ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94 (N 34/3 SbNU 257), příp. nálezy ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97 (N 85/8 SbNU 287); rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na nalus.usoud.cz] plyne, že jedním z požadavků vyplývajících z práva na spravedlivý proces a z principů právního státu je povinnost soudů svá rozhodnutí řádně odůvodnit. Z odůvodnění soudního rozhodnutí musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Nejvyšší správní soud konstatuje, že v souzeném případě úvaha krajského soudu výše uvedené předpoklady splňuje. Z napadeného rozsudku je zřejmé, z jakých důvodů dospěl krajský soud k závěru o důvodnosti žalobní argumentace žalobce. Krajský soud v přezkoumávaném rozsudku srozumitelně vyložil svůj náhled na věc a uvedl, jak se měla stěžovatelka s odvolací námitkou výslechu p. B. vypořádat (konkrétně v bodě 11 rozsudku).

pokračování

[18] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud neshledal napadený rozsudek nepřezkoumatelným, přezkoumal ho v rozsahu dalších námitek.

[19] Stěžovatelka především vytykala krajskému soudu nesprávné posouzení právní otázky týkající se zákonnosti rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu. Stěžejní kasační námitkou je nesouhlas stěžovatelky s právním názorem krajského soudu, že se s otázkou přiměřenosti dopadů uvedeného rozhodnutí do rodinných vazeb žalobce vypořádala pouze formálně.

[20] Podle § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců ministerstvo platnost povolení k trvalému pobytu zruší, jestliže držitel tohoto povolení byl pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života.

[21] Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Správní orgán musí vedle jednotlivých aspektů obsažených v § 174a zákona o pobytu cizinců zohlednit i další obdobná kritéria, budou-li v konkrétním řízení zjištěna. Správní orgán nemusí všech jedenáct kritérií v rozhodnutí výslovně vyjmenovávat. Je však třeba trvat na požadavku, aby z rozhodnutí bylo zřejmé, že ve vztahu k nim činil skutková zjištění a posuzoval je. To na druhou stranu neznamena, že by bylo třeba u některých kritérií předjímat jejich případný dopad na rozhodnutí.

[22] Ustanovení § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců však není jediným rozhodným hlediskem, neboť je nezbytné předmětnou otázku posoudit i dle Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publ. pod č. 209/1992 Sb.; dále jen „Úmluva“), kterou je Česká republika vázána, zejména pak dle čl. 8 Úmluvy, ze kterého plyne právo každého na respektování soukromého a rodinného života. Nejvyšší správní soud se proto zabýval otázkou, zda správní orgány a následně krajský soud při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu do soukromého a rodinného života žalobce postupovaly v intencích vnitrostátních právních předpisů, Úmluvy a judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“), jejichž promítnutí do vnitrostátního práva ostatně představují právě § 87l odst. 1 písm. e) a § 174a zákona o pobytu cizinců.

[23] Za překážku zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu je třeba považovat pouze zásah nepřiměřený, přičemž přiměřenost je třeba posuzovat na základě kritérií stanovených zákonem a vyplývajících rovněž z judikatury ESLP vztahující se k čl. 8 Úmluvy. Tato judikatura zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 18. 10. 2006, *Üner proti Nizozemsku*, stížnost č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky ESLP ze dne 31. 1. 2006, *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, *Nunez proti Norsku*, stížnost č. 55597/09, bod 70). Všechna uvedená kritéria je třeba

posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012 – 45). Je tedy v prvé řadě na správních orgánech, aby při svém rozhodování usilovaly o nalezení spravedlivé rovnováhy mezi zájmy cizince a zájmy společnosti.

[24] Nejvyšší správní soud má shodně s krajským soudem za to, že správní orgány, v daném případě ve vztahu k otázce přiměřenosti zásahu rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu do soukromého a rodinného života žalobce nedostatečně zjistily skutkový stav věci.

[25] Nejvyšší správní soud nemůže přisvědčit argumentaci stěžovatelky, že dostatečně posoudila přiměřenost vazeb žalobce na území vůči skutečným svěřícím zájmům společnosti na zrušení jeho pobytového oprávnění a že bylo již nadbytečné, aby se explicitně vyjadřovala k návrhu žalobce na výslech matky jeho dětí. Nejvyšší správní soud připomíná povinnost správního orgánu, která je zakotvena zejména v § 50 odst. 3 správního řádu. Podle tohoto ustanovení je správní orgán povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Z § 52 správního řádu pak vyplývá povinnost správního orgánu provést důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Není přitom vázán návrhy účastníků řízení, ovšem s jejich důkazními návrhy se má řádně vypořádat. Jak uvedl zdejší soud například v rozsudku ze dne 14. 6. 2012, č. j. 1 As 55/2012 – 32, bod 35: „*Správní orgán není, jak správně uvedl krajský soud, vázán jakýmkoliv návrhem účastníka řízení na provedení důkazů. Pokud provedení důkazů správní orgán odmítne, musí se s důvody odmítnutí vypořádat v odůvodnění svého rozhodnutí [§ 52 správního řádu; srov. např. též náleží sp. zn. IV. ÚS 582/01 ze dne 22. 4. 2002 (N 52/26 SbNU 63)]. (...) Provedení důkazů navržených účastníky řízení správní orgán může samozřejmě odmítnout v případě, že o skutkovém stavu již neexistují žádné důvodné pochybnosti a případné další dokazování by již bylo nadbytečné. Zjišťování skutkových otázek z hlediska právního posouzení věci bezvýznamných by bylo v hrubém rozporu s efektivitou správního řízení (...).*“

[26] Stěžovatelka poukázala na to, že rodinné vazby žalobce na území České republiky tvoří dvě děti žalobce, oba občané České republiky a bratr žalobce, u kterého ale žalobce nenamítal, že by napadeným rozhodnutím došlo k zásahu do rodinného života. Ze spisového materiálu dále vyplynulo, že žalobce s matkou svých dětí nikdy nežil ve společné domácnosti, před svým uvězněním žil ve společné domácnosti s družkou, státní občankou Vietnamské socialistické republiky. Stěžovatelka s ohledem na výpisy z úřední evidence uznala existenci rodinných vazeb žalobce k jeho dětem, v další argumentaci napadeného rozhodnutí se však omezila toliko na výčet přehledu trestné činnosti, kterou žalobce na území České republiky spáchal, s tím, že žalobce není na území České republiky dostatečně ekonomicky integrován, nepřispívá na výživu svých dětí a nedostatek finančních prostředků nutných pro styk s jeho dětmi nemůže dávat k tíži nikomu jinému než sobě. Stěžovatelka uzavřela, že zájem české společnosti na zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu je silnější než zájem žalobce na ponechání povolení k trvalému pobytu.

[27] Stěžovatelka sice nezpochybňovala existenci uvedených osobních vazeb žalobce, ale nedostatečně se zabývala jejich intenzitou, resp. rozsahem, v jakém by mohl být narušen rodinný život žalobce zrušením povolení k trvalému pobytu. Na tomto místě je vhodné zdůraznit, že je nutné rozlišovat mezi důvody, pro které bylo žalobci zrušeno povolení k trvalému pobytu (spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody) a kritérii přiměřenosti dopadů tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce;

pokračování

v projednávané věci především prvního z uvedených kritérií – rozsahu, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život žalobce narušen. Přistoupí-li Nejvyšší správní soud k hodnocení jednotlivých překážek zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu, aby je mohl srovnat s argumentací v napadeném rozhodnutí, pak stěžovatelka přihlédla pouze k trestné činnosti žalobce, a to i k předchozím trestným činům do té doby, než od této trestné činnosti uplynula a délce pobytu žalobce na území České republiky. Nejobsírněji se stěžovatelka zabývala povahou a závažností dotčeného veřejného zájmu a společenskou škodlivostí žalobce. Stěžovatelka konstatovala existenci příbuzenského svazku žalobce k jeho dvěma dětem, občanům České republiky, dále jej však s poukazem na trestnou činnost žalobce nezkoumala, přestože žalobce v doplnění odvolání výslovně namítl, že nebyl proveden výslech matky jeho dětí. Bližší úvahu k přiměřenosti zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce stěžovatelka poskytla až v kasační stížnosti, přičemž odmítnutí provedení navrhovaného výslechu zdůvodnila procesní ekonomii. Stěžovatelka nepřevzala argumentaci ministerstva o podezření na účelovost určení otcovství a pro nadbytečnost se k návrhu žalobce na výslech matky jeho dětí nevyjádřila vůbec. Ministerstvo kvůli tvrzenému podezření na účelovost určení otcovství ovšem navrhovaný výslech také neprovedlo.

[28] Nejvyšší správní soud si je vědom toho, že rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu představuje vždy zásah do soukromého a rodinného života dotčeného cizince a jeho blízkých. Ustanovení čl. 8 Úmluvy přitom neukládá státu všeobecný požadavek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahu mezi nimi (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, č. j. 2 Azs 38/2011 - 47). Nelze přitom ani bagatelizovat zájmy státu, neboť respektování pravidel zákona o pobytu cizinců je nezbytné pro řádné fungování imigračního systému. Jak už několikrát zopakoval Ústavní soud (srov. jeho rozhodnutí ze dne 18. 4. 2013, sp. zn. III. ÚS 1147/13 nebo ze dne 13. 5. 2004, sp. zn. IV. ÚS 85/04), žádné subjektivní ústavně zaručené právo cizince na pobyt na území ČR neexistuje, neboť je věcí suverénního státu, za jakých podmínek připustí pobyt cizinců na svém území. V tomto bodě Nejvyšší správní soud přisvědčil stěžovateli, která konstatovala, že v případě cizince, jenž trestnou činností narušuje závažným způsobem chráněný zájem státu, zde existuje veřejný zájem na tom, aby takový cizinec na území České republiky nepobýval. Z hlediska tohoto kritéria jde tedy o hodnocení hovořící ve výrazný neprospěch žalobce. Na stranu druhou však musí být závěry o přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, o jehož zrušení trvalého pobytu se jedná, opřeny o dostatečně zjištěný skutkový stav.

[29] Zcela jistě správní orgán může mít pochybnosti o tom, zda se v případě žalobce a jeho vztahu k dětem a jejich matce jedná o reálné a naplněné rodinné vazby na území České republiky; tyto pochybnosti však musí správní orgán vyslovit a odůvodnit. Vyloučit a priori vytvoření hodnotných rodinných vazeb s poukazem na výkon nepodmíněného trestu odnětí svobody žalobce nelze. Měl-li tedy správní orgán pochyby o fakticitě rodinných vazeb žalobce, měl vyčkat výsledků výslechu navrhované osoby, p. B., kterým hodlal žalobce prokázat existenci a intenzitu osobních vazeb. Pokud tak stěžovatelka neučinila, nelze její postup shledat v souladu s § 3 správního řádu, neboť závěr o přiměřenosti zásahu do rodinného života žalobce učinila, aniž by skutkový stav fakticky zjišťovala a hodnotila.

[30] Nejvyšší správní soud shledal postup krajského soudu zcela souladný se zákonem, neshledal kasační stížnost důvodnou, proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[25] O nákladech řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Jelikož stěžovatelka neměla v řízení o kasační stížnosti úspěch, nemá právo na náhradu nákladů tohoto

řízení, žalobci, kterému by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů nepřiznal, neboť podle obsahu spisu mu v tomto řízení žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. prosince 2019

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu